

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 19^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

— Στάσον, ὃς 'Αλέκο . . . Εἶπες δι ὄλοι ὄσοι σοῦ 'διηγήθησαν γι' αὐτὸ τὸ Βρυκόλακα σοῦ εἶπαν πῶς τὸν εἶδαν νὰ ἀνεβαίῃ καὶ νὰ κατεβαίῃ τὸν τοῖχο καὶ νὰ γίνεται ἄφαντος . . . Αἶ; . . .

— Ναί . . . αἶ! . . . τί μ' αὐτό;

— 'Ακουσε. Μοῦ φαίνεται πῶς ὄσο ἀλλόκοτος νᾶνε ἕνας Βρυκόλακας, δὲν 'μπορεῖ νὰ ἔχη ἐξουσία 'σὲ ἄλλα μνήματα παρὰ 'στὸ δικό του καὶ δι ὅταν εἶνε μέσα 'στὸ κοιμητήρι δὲν 'μπορεῖ παρὰ νὰ καθήσῃ ἀπάνω 'στὸ 'δικό του μνήμα ἢ νὰ χωθῇ μέσα . . . ὄχι τέλος πάντων κάμῃ πάντα μὲ τὸ 'δικό του μνήμα θὰ τᾶχη . . . Γιὰ ἀλλοῦ δὲν ἔχει ἐξουσία παρὰ Θεοῦ. Καὶ ἕνα ἄλλο. Τὸ χῶμα 'σὲ 'κεῖνη τῇ γωνιᾷ τοῦ νεκροταφείου δὲν φαίνεται ἀπ' ἔξω. Λοιπὸν ὁ Βρυκόλακας θὰ κάθεται ἀπάνω ἢ θὰ χώνεται μέσα χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν καὶ γι' αὐτὸ λένε πῶς γίνεται ἄφαντος. Λοιπὸν ξέρεις τί λέω; . . . Τὸ μνήμα εἶνε ἐκείνης τῆς 'Ελένης τῆς σκοινοβάτισσας . . . καὶ πιστεύω . . .

— Ποιὰ λὲς . . . ἐκεῖνη ποῦ 'φαρμακώθη μόνη της;

— Ναί . . . ναὶ ἐκεῖνη ποῦ ἀγαπιῶταν μὲ τὸν Κώσια τοῦ Παπαῖσάκ . . .

— Καὶ λὲς νᾶνε 'κεῖνη;

— Λέω; 'Εχω πεποίθησι! . . . Τί περιμένεις, κουρούνη μου, ἀπὸ μιὰ ποῦ γυρίζει ἀπὸ χωριὸ 'σὲ χωριὸ μὲ σκοινοβάτες καὶ κάνει τόσα δαιμονικὰ παιγνίδια, ἀπὸ μιὰ ποῦ 'φαρμακώθη μόνη της;

— 'Στὰ σωστά! . . . 'Όταν σκοτωθῇ κἀνείς μόνος του δὲν κάνει νὰ τὸν θάψουν μέσα 'στὸ κοιμητήρι, ἀλλὰ δὲ ξέρω πόσα βήματα μακρὰ . . . 'Στ' ἀληθινὰ αὐτὴ θᾶνε βρυκολακισμένη . . . κι' ἄς ἔχη τὸ κῆμα ὁ Παπαῖσάκ ποῦ ἐπέμενε νὰ τὴν θά-

ψουν μέσα 'στὸ κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ μας!

— Καὶ εἶνε σωστά πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ 'φαρμακώθη αὐτὴ! . . . Αὐτὴ θᾶνε! . . . Αὐτὴ θᾶχε κάμει πολλὰ κῆματα, θᾶχε πουληθῇ 'στὸν ἔξ' ἀπ' ἐδῶ, γιὰτὶ 'μποροῦσε ἄλλοιῶς νὰ περπατᾷ ἀπάνου 'σ' ἕνα σκοινὶ καὶ μ' ἕνα θεώρατο ξύλο 'στὰ χέρια;

— Καὶ χωρὶς αὐτὸ ἔχει πάρει 'στὸ λαιμό της τὸν Κώσια τοῦ πιππᾶ . . . Τοῦ εἶχε κάνει μάγια καὶ τρελλαινότανε γιὰ δαύτη! . . . Τὸν εἶδες καθ' ὄλον ἀπὸ τότε ποῦ 'φαρμακώθη αὐτὴ; . . . Κἀνεὶς δὲν ξέρει τί ἔγινε! . . .

Προσδοκία

* ALBERT GIM *

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ

(Συνέχεια· ίδε προηγούμενον φύλλον)

Τρέμων—όπως συνήθως όταν εύρισκετο εν παρουσία ξένων—τεθορυβημένος ο Έδμόνδος ήστατο έρθιος πλησίον του καθίσματος το όποιον τῷ προσεφέρθη και δέν ήδύνατο ούτε λέξιν να διαρθρώη. Παρετήρει έχων γουρλωμένους τους οφθαλμούς. άνοικτον το στόμα και κινών τους βραχίονας...

Δέν ήτο εκείνη! Δέν ήτο ή συνάδελφος τήν όποιαν είδεν εξερχομένην εκ τής οικίας και τήν όποιαν παρηκολούθησε πρώϊαν τινά μέχρι του κεντρικού γραφείου...

Αυτή δέν ήτο Ξανθή· ήτο μάλλον Ξανθοκόνκινος, χρώματος πυρρού, άνοικτου πυρρού τής αλώπεκος και του σκυούρου.

Δέν ήτο αυτή ύψηλή και λεπτή· ήτο μεσαίου αναστήματος και σχεδόν κοντή και χονδρή...

Ω! Πώς! Αυτή είναι ή δεσποινίς Μαρία, ή ανταποκρίτριά του; Αυτή είχε τήν απάθειαν να εύρισκη εαυτήν Ξανθήν, το θράσος να αναγορεύση εαυτήν λεπτήν! Αυτή ήτις έκαυχάτο ότι ουδέποτε εφεύδετο!

Ω ναί! Έν τή περιστάσει ταύτη έχει λαθνασμένην γνώμην περί των θελητήρων τής.

Και οι οφθαλμοί τής στίνας αι λοιθωρίζουν! Είναι γαλανοί οφθαλμοί αυτοί, είναι μάλλον χρώματος άγρου γαλανού ενός γαλανού φαβεντιανού.

Πόθεν προήρχετο ή πλάνη; Διότι ύπήρχε μεγάλη πλάνη, σύγχυσις παχυλή, νόθευσις ταυτότητος...

—Πώς! Σεις είσθε... σεις μετά τής όποιας είχαν άλληλογραφίαν!...

—Μάλιστα, κύριε. —... άλληλογραφίαν τεσσάρων μηνών.

—Ναί, κύριε. Έπρεπε να με αναγνωρίσητε άφου κατά τήν όμολογίαν σας ήλθατε εις Παρισίους και με παρηκολούθησατε.

—Βεβαίως...Βεβαίως...έτραύλισεν ο Έδμόνδος, όστις δέν εγνωρίζε πλέον τί να πῆ, τί να κάμη, έτρεμεν άκόμη περισσότερο και εφοβείτο εκτός τούτου να φανῆ αξιογέλαστος.....

Ο Ταγματάρχης προσεκάλεσεν εις δείπνον τήν ίδϊαν έσπεραν τον μέλλοντα γαμβρόν και τον πάτερα αυτού· μετά το δείπνον ο Έδμόνδος έσχε τήν εύκαιρίαν να ένοήση το φοβερόν τούτο λάθος.

—Έλθέ, τῷ λέγει, ή μέλλουσα σύζυγός του να σε συστήσω εις τήν φίλην μου Μάρθαν, τήν δεσποινίδα μου τής τιμής, όδηγούσα αυτόν ενόπιον νεαρῶς τινος και ύψηλῆς κόρης, πράγματι Ξανθῆς, Ξανθῆς ώσπερ ο σῆτος, με οφθαλμούς γαλανούς και με στάσιν θεῆς και άνάστημα μεγαλοπρέπης. Η δεσποινίς Βέρθα, έπρόσθεσε, είναι συνάδελφος. Ω! ὦ δέν ήλπίζατε... Είσηλθε μετ' έμου εις τήν διέθυσιν και επί πλέον κατοικέμεν εν τῇ αὐτῇ οικίᾳ.

— Δ! ή δεσποινίς κατοικεῖ!... — Έκει, εις τήν αὐλήν, εις το τρίτον. — Και λοιπόν... εἴμεθα...

—Ναί, αλλά πάλι άφου λές πῶς του είχε κανωμένα μάγια πῶς δέν τον έπῆρε τον Κώστα παρᾷ φαρμακώδη γῆ' αὐτόνε;

— Δέν τον έπῆρε γιατί εμπόδισε ο πατέρας τον ο Παππαϊσᾶκ... Δέν έχει βλέπεις ο πειρασμός εξουσία 'στον αντιπρόσωπο του Χριστου. Και γῆ' αὐτό φαρμακώδη και πῆρε 'στο λαιμό της και τον Κώστα... Τι άμορφόπαιδο το ζουρούνικο!

—Μα κ' εκείνη δά ήταν...Θαρροῦδες πῶς ήταν άγγελος... Δέν πιστευες πῶς αὐτή 'μπορούσε να ξεῖρη μάγια... Αὐτή θέ νανε!.. Είδες πῶ εἶπε κ' ή πεθερά μου πῶς τῇ νύχια του Αγίου Κωνσταντίνου άκουσε μοιρολόι; Αὐτή θάτανε... Έγλόριζε ο Κώστας τότε...εγλόριζε μάλιστα κ' αὐτή γιατί λένε «Αγίου Κωνσταντίνου και Έλένης».

—Ναί ήταν γυναίκα του Αικωνσταντίνου ή Αγρα-Έλένη.

—Και ένα άλλο συμφωνεῖ μ' αὐτά πῶς λέμε: Σάν σήμερα δέν ήταν τότε πῶ φαρμακώδη;

—Ναί.

—Η πεθερά μου—γορή γυναίκα τώρα δέ λείν φέμματα—λέει πῶς κάθε Αγρασης άκούει μοιρολόγια δλη νύχια και πιστεύω πῶς κ' άπόψε θάνε και θά μοιρολογήη. Τι λές.. δέν πᾶμε ν' άκούσωμε;

—Μωρὲ θεοσκοτωμένε, έχεις κουράγιο...

—Αλλά καλά λές...γιατί να τᾶ βάνη κανεις με τον Βελζεβούλη... Κ' ύστερα τί ν' άκούσης και να 'ξακούσης... φανερά πράγματα...αὐτή εἶνε... Ο Γερω-Χρῆστος μάλιστα λέει πῶς μιὰ νυχτιὰ πῶ πῆγαινε πίσω 'στο περιβόλι του, τήν είδε και κρατοῦσε ένα πρᾶμμα... εἶσι οἶν κινάρα! 'Ας εἶνε αὐτό εἴμπορεῖ νανε και ψέμμα...αλλά ποῶς ξεῖρει πάλι...ο Βελζεβούλης εἶνε 'στη μέση...

—Ένα πρᾶμμα όμως δέν το συλλοιστήκαμε: 'Στον Κώστα τάχα δέν φανερώνεται; 'Αφ' οὔ τήν ὦρα πῶ βγαίνουν οι βροκολάκοι κάθεται 'δῶ 'στο μνημά της θᾶ πῆ πῶς δέν τον πλησιάζει...Και όμως γᾶ συλλογίσον άγάπη!...Νᾶ τήν ακολουθήση μαζί με τους σκοινοβάτες—μιὰ κοπέλλα πῶ δέν εἴξερε κανεις πῶθε κρατοῦσε ή σκούφια της!

—Χμ! ποῶς ξεῖρει! 'Μπορεῖ να πηγαίνη άποβραδύς, 'μπορεῖ να πηγαίνη 'μέρα... 'μπορεῖ και να πέθανε κ' ὄλα, να 'σκοιτώη... ποῶς το ξεῖρει τί εἶγαινε... Πάλι μ' οὔρχεται ή ἴδια ἴδια: Πᾶμε να πάρωμε και τον Παππαϊσᾶκ και να πᾶμε μαζί να τήν άγάση, να τήν κάψη τέλος πάντων με λιβάνι...κάτι πρέπει να γείνη...να ήονχάση και το χωριό... Δέν τολμᾶ κανεις να περάση από το δρόμο του νεκροταφείου... ύστερα εἰδῶ εἶνε άνεκατεμένος και ο Παππαϊσᾶκ... 'Ακόμα και τον Κώστα τον αν εἶνε ζωντα...

νος εἴμπορεῖ να τον βασαιζῆ... Πᾶμε να τον πάρωμε να πᾶμε μαζί;

—Ξέρω κ' εἰγῶ...μαζί με τον παπᾶ...το αποφασίζω... ἄς πᾶμε...

[Έπεται το τέλος] ΑΛΕΞ. ΠΟΥΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

ΤΙ ΗΘΕΛΑ

Τῆ δεσποινίδι Ο. Α. Το....

'Ηθελα να μουν σκέψις σου, ἴδια του νοός σου, ν' άποσχολούσα σύντονον συχνά τήν προσοχή σου να 'μάνθανα τί σκέπτεσαι, να εδλεπα εντός σου... να εδλεπα μεσ' 'στη ψυχή και 'στη συνειδησί σου...

'Ηθελα να μουν το ὠχρό και συμπαθές φεγγάρι, να 'χρύσωνα, με φῶς χλωμό, το Θεο πρόσωπό σου ν' 'πρόβαλλα κρυφά-κρυφά, να σ' ελουζα με χάρι όταν βρειδάλης μοναχή εις το παραθύρο σου...

'Ηθελα να μουν δάκρυο τής καστανῆς 'ματιᾶς σου, 'στῆς μαῦρες βλεφαρίδες σου στυλιπνῶ-στυλιπνῶ να νᾶ ἴξερα τουλάχιστον τον πόνο τής καρδιᾶς σου, να στάζω, και γλυκύτατα να σε παρηγορούσα...

'Ηθελα να μουν όνειρο χρυσό τής παρθενίας, γᾶ να σου κάμνω συντροφία, όταν γλυκοκοιμᾶσαι... να ερραϊνα τον ύπνο σου με έμόσχους ευτυχίας, και με έραστήν εύαίσθητον τᾶ συχνουσαντάσαι...

'Ηθελα να μουν ζέφυρος και όταν μ' αναπνέης, να 'δρόσιζα το στήθος σου, να σβύνω τήν φωτιὰ σου... να σε θωπεύω άπαλά και πλέον να μη κλαίης, να 'στείρευα τᾶς θλίψεις σου ὡς και τᾶ δακρυᾶ σου...

'Ηθελα να μουν προσευχή άθῶα τής πρώϊας, να φεύγω άπ' τᾶ χεῖλη σου και 'στο Θεο να τρέχω... να επιστρέφω έπειτα πλήρης εύδαιμονίας και δῶρον εκ τῶν οὔρανῶν αὐτή να σου παρέχω...

'Ηθελα να μουν λύπη σου, να ἴμουν και χαρά σου, πᾶν ὅ, τι κ' αν αισθάνεσαι εἰγῶ, εἰγῶ να εἴμαι... εἰγῶ ή ευτυχίης σου, εἰγῶ τᾶ βᾶσανά σου... εἰγῶ εις ὄλα πρόθυμος άντίκρυ σου να κῆμαι...

'Ηθελα να μουν ή ματιὰ, το χαμογέλαμά σου, και εἰσφις παρθενική του Θείου βλέμματός σου... να μουν παλμός 'στα στήθη σου, καρδιά μεσ' 'στην [καρδιά σου, και μία... αλλά μόνιμος, σκέψις του πνευμάτός σου.

Πέρα, Κωνσταντινούπολις. 'Ιούλιος 1903.

IO CHE TANTO T'AMO!

ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Κρεμαστοί και μετέωροι κῆποι εις τᾶ Αθηναϊκά θέατρα.

— Μάλιστα, εἴμεθα συνάδελφοι και οι τρεις, εἴπεν περαίνουσα τον λόγον τής ή Μαρία και πλήττουσα εύθύμως τᾶς χεῖράς της τᾶς παχουλᾶς, τᾶς κατακοκκίνους από χιονίστρας...

«Ω! τώρα εννοῶ, εψιθύρισεν ο Νίκος. Τήν αναγνωρίζω...Αὐτή εἶνε τήν όποιαν παρηκολούθησα και τήν όποιαν ενόμιζον ότι εἶνε ή ανταποκρίτριά μου... Α !!!!»

Ο Έδμόνδος δέν ήτο—το γνωρίζομεν—άπο εκεῖνους τους ανθρώπους, οἵτινες δέν φοβούνται να όπισθοχωρήσουν όταν εἶνε αρκετά προχωρημένοι· εἰράνη λοιπόν άμέριμνος περί τήν ύπόθεσιν ταύτην και άφου ελαβε τήν άδειαν από τον κ. Δήμαρχον έστεφανώθη Κυριακήν τινά τήν Δεσ Μαρίαν.

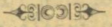
Εάν το Θεόν εύνοῆ τους χρηστους πολίτας, εάν ή τύχη βοηθῆ τους τολμηρούς, πρέπει να πιστεύωμεν ότι προστατεύει ενίοτε τους δειλους και ατόλμους· διότι ο ήρωας μας ήκιστα μετεμελήθη διὰ τήν ένωσιν ταύτην τήν τῶσον άλλοχότως γενομένην.

Όσον πυρᾶ και χονδρή και αν ήτο ή Μαρία, τοσοῦτον εἴς άλλου εἴχεν αναμφισβήτητα ήθικᾶ πλεονεκτήματα, τᾶ μόνα ὡς λέγουσι, τᾶ όποια σέβεται ο χρόνος.

Περίεβαλε τον σύσγγόν της δι' άγάπης και άφοσιώσεως και ήδυνήθη να καταστήση αὐτόν ευτυχῆ ή ευτυχία αὐτή διαρκεῖ μέχρι τής σῆμερον. Το χαριτωμένον μας ζεύγος κατοικεῖ κατά το παρόν εις επαρχίαν τινά τής Βρεττανίας, τῆς όποιας τότε ταχυδρομικῶν και τηλεγραφικῶν γραφεῖον ενεπιστεύθη τῷ Έδμόνδῳ άμέσως μετά τήν λῆξιν τής άδείας ήτις εδόθη αὐτῷ διὰ τους γάμους του.

Η σύζυγός του, ή τῶς ανταποκρίτριά του, παρητήθη τής θέσεώς της διὰ να διαθέση τον καιρόν αὐτῆς εις τήν διαχείρισιν τής οικιακῆς οικονομίας και εις τήν ανατροφήν τής θυγατρῆς και τῶν άρρέων της. Ουδέλλως λυπεῖται διὰ τήν μεταβολήν ταύτην τῶν καθηκόντων.

(Τέλος) ΑΛΕΞ. ΑΝΑΝΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

Μέσα 'στο δάσος το βαθύ τόλμαυρο 'Στου μυστηριούτα φτερά κρυμμένο Τους μυστικούς εἴυπναγεν αντίλαλους Τὸ άηδόνι με τραγοῦδι πικραμμένο.

—Μεσ' 'στῆς Άγάπης το Ναδ εγεννήθηκα 'Από ένα ρόδο μισομαραμμένο Και μιᾶς παρθένας ένα γλυκοφίλημα· Εἴμαι τ' άηδόνι εἰγῶ το πονειμένο!

'Πῆρα ψυχή του ρόδου το ανατρίχιασμα Και του φιλιου τῆ φλόγα ψυχή έπῆρα Και τᾶ τραγοῦδια όπου ψάλλω τᾶ εἴμαθα 'Απ' τῆς Άγάπης τήν πλανεύτρα λύρα.

Εἴμαι τῆς Νύχτας ή καρδιά· τριγύρω μου Σάν μελωδίεσ μυστικῆς πετοῦνε Κάθε ψυχῆς τᾶ κρυφανατριχιάσματα Τᾶ κύκνεια όπου τᾶνη τραγοῦδοῦνε.

Ψάλλω τῶν λουλουδιῶν τους άσπρους θάνατους, Τᾶ μοιρολόγια όπου τᾶ φύλλα λένε, Τᾶ άστρα πῶ άργοκυλοῦν και σβύνονται Και τῆς φτωχῆς καρδιᾶς πῶ κρυφοκλαῖνε. Λαύριον. ΓΙΑΡΓΟΣ Ν. ΘΩΜΑ'Ι ΔΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ZINA NTE BILLAP

Πρωταγωνίστρια ὑψίστωνος ἐν τῷ θιάσῳ τῆς κ. Παδοβάνη.

Αἱ Ἀθηναῖοι φιλοξενούν ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐβδομάδων τὴν περιφημὸν Ἰσπανίδα ἀνίδων κ. Ἀδελίναν Παδοβάνη, ἣτις δίδει ἀπολαυστικωτάτας παραστάσεις ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ. Τὸ τάλαντον τῆς ἐπιφανοῦς καλλιτέχνιδος, τῆς μετὰ τσοσάτης γλυκύτητος κα ἀρμονίας ἐκτελούσης τὰ διάφορα μέρη τῶν ἀθανάτων τῶν Ροσίνη καὶ Βέρδη ἔργων, ἐκρίθη ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὑπέροχον καὶ ἐξέχον. Ἡ κυρία Παδοβάνη, κατὰ τὴν ὁμιλοῦσαν τὴν αὐθεντικὴν τῶν αὐτῶν προσώπων, παρουσιάζει ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀπαράμιλλον φυσικότητα, ἀποσκορακίζουσα οὕτω τὴν ἔξιν τῶν βεδιασμένων καὶ τεθλασμένων ἐκείνων τόνων, ἔξιν τὴν ὁποίαν ἔχουν πλεῖστα ἐκ τῶν αἰδῶν.

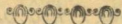
Καλὸν θὰ ἦτο ἂν ἡ εὐγενὴς καλλιτέχνις διήρχετο τὴν χειμερινὴν περίοδον ἐν Ἀθήναις, καθόσον οἱ Ἀθηναῖοι πολλαχῶς ἐξεδηλώσαμεν τὸν πρὸς τὴν κ. Ἀδελίναν ἀκραίφην θαυμασμόν μας! Λοιπὸν κ. Παδοβάνη νὰ μείνετε εἰς τὰς Ἀθήνας, δίδουσα τὸς γοητευτικωτάτας παραστάσεις σας!

**

Εἰσὴλθομεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δράσεως. Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῆς ἐπαναλήψως τῶν ἐργασιῶν, ἰδίως δὲ τῶν σχολικῶν. Οἱ μικροὶ μαθητοὶ βαρῦθυμοι προσέρχονται ἤδη εἰς τὰ βάρθρα τῆς ἐπιπόνου μελέτης μὴ δυνάμενοι νὰ λησμονήσωσι τὰς φαιδρὰς αὐτῶν εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν Κηφισιᾶν παιδιάς!... Ἄχ! σκληραὶ ἀναμνήσεις! Ἄχ! μαθητικὴ ζωὴ!...

Οἱ Ἀθηναῖοι ἢ μάλλον οἱ Ἕλληνας γενικῶς φαίνεται ὅτι κάσθωμεν ἀπὸ φοβερὰν ἐφημεριδομανίαν. Ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἐβδομάδων ἤρχισαν ἐκδιδομένην ἐν Ἀθήναις δύο νέα ἐφημερίδες, τρία περιοδικὰ καὶ δύο σατυρικὰ φύλλα. Ἐγείναμε ὅλοι πλέον δημοσιογράφοι. Φαντασθῆτε ὅτι κατήγησαν καὶ στοιχειοθετήσαν νὰ γίνωμεν δημοσιογράφοι καὶ πισταὶ δημοσιογράφοι καὶ ὀπιροπῶλαι δημοσιογράφοι. Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα πιστὴν τελείως ἀγράμματον, ἐκδίδοντα ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα καὶ γράφοντα, κατὰ τὴν ὁμιλοῦσαν του, φλογερὰ πολιτικὰ ἄρθρα, ἐν οἷς πατάσσεται ἡ πολιτικὴ τοῦ κ. Ράλλη καὶ ἐγκωμιάζεται ἡ τοῦ κ. Θεοτόκη. Ποῦ καταστήσατε, πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος ἄνδρες! Ἐπέσατε καὶ εἰς τὴν πένναν τῶν πιστῶν καὶ τῶν μανάθηδων Ἀθῆναι.

ΑΓΗΣ. ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΟΣΦΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΚΟΗ

Πτωχὸς τις καπνοδοχοκαθαριστής, μὴ ἔχων ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ γεῦμά του, ἐστάθη ἀπέναντι μαγειρείου τινὸς καὶ ἐρόφα μὲ τὴν μύτην του τὰς γλυκείας ὀσμῆς, τὰς ὁποίας ἀνέδιδον τὰ διάφορα φαγητά. Ὁ κύριος τοῦ μαγειρείου τοῦ εἶπε πολλάκις ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος προσεποιεῖτο τὸν κωφόν. Ἐπὶ τέλους ὁ μάγειρος ἐξῆλθε καὶ τῷ ἐζήτηε ἐπιμόνως τὴν ἡμίσειαν τιμὴν ἐνὸς γεύματος λέγων ὅτι ἐπειδὴ ἐτράφη μὲ τὴν ὁσμὴν τῶν φαγητῶν του, ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ. Ὁ πτωχὸς νέος εἶπεν ὅτι μὴτε ἠδύνατο μὴτε ἠθελε νὰ πληρώσῃ, καὶ ὅτι ἠθελε προσκαλέσει τὸν πρῶτον διαβάτην ν' ἀποφανθῇ ἂν ἡ αἴτησις αὐτῆ δὲν ἦτο καὶ ἄλογος καὶ ἀδικος. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος διέβαινεν ἐκεῖθεν καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀνεφέρθη πρὸς αὐτόν, ὅστις ἀποταθεὶς πρὸς τὸν καπνοδοχοκαθαριστήν, εἶπε:

— Κύριε, ἐπειδὴ μὲ τὴν ὁσμὴν τῶν φαγητῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἠὺχαρίστησας καὶ ἐχόρτασας τὴν μύτην σου, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ὄργανον μιᾶς τῶν πέντε αἰσθήσεών σου, τῆς ὀσφρῆσεως, δίκαιον καὶ ὀρθὸν εἶναι νὰ εὐχαριστήσῃς καὶ νὰ χορτάσῃς καὶ σὺ μίαν ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις ἐκείνου. Πόσα χρήματα ἔχεις;

— Ὅλος μου ὁ πλοῦτος εἶναι δύο μόνον γρόσια, κύριε, καὶ μὲ αὐτὰ πρέπει νὰ ἀγοράσω ψωμί.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, βάλε τα ἀνάμεσα σ'τῆς δύο παλάμαις σου καὶ κροτάλιζέ τα δυνατά.

Ὁ νέος ἔπραξε κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου του. Ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος στραφείς πρὸς τὸν μάγειρον, εἶπε:

— Τώρα, νομίζω, κύριε, εἶθε πολὺ καλὰ πληρωμένος. Ἡ ὁσμὴ τῶν φαγητῶν σου ἐχόρτασε τὴν ὀσφρῆσιν τοῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἦχος τῶν χρημάτων ἐκείνου ἐχόρτασε καὶ ἠὺχαρίστησε τὴν ἀκοὴν τὴν ἰδικὴν σου.

Μετὰφρασις.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

* ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ *

ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(Μεθυνομένα λόγια)

Μέσ' στὸ κεφάλι μου χορεύουν τὸν ποῖδ' παράξενον χορὸ τὰ ὅσα βλέπω γύρω μου καὶ ἡ θολωμένη μου ματιὰ στὸ κάθε τι ποῦ βλέπω δὴν ὠμορφιά ἀλλοιότικη, ποῦ ὁ ζαλισμένος νοῦς μου σὲ τόπο ὄνειροφάνταστο τοῦ φαίνεται πῶς εἶναι...

**

...Μέσα σ' ὀλόχρυσον νερὸ μὲ διαμαντένιον κύμα μιά-μιά προβάλλει ὠμορφιά νεράιδας ξακουσμένης τὸ μαρμαρένιον τῆς κορμὶ ἀφίνει νὰ γλυστράῃ ἡ κάθε μιά σ'τὰ ὀλόχρυσον τὰ κύματα ἀπάνου. Τὸ κάθε τους τὸ κίνημα, τὸ ἀσημένιον γέλιο, ἡ ἀρμονία τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ματιοῦ ἢ λάμψι λὲς ὅλα καὶ ἐπλάστηκαν τὸν ἔρωτα νὰ τραγουδοῦν, τὴ νεότη καὶ τὰ κάλλη. Ἀπάνου ἀπ' τὰ ξέπλεχα μιλλιὰ στεφάνια ἀπὸ λούλουδα τοῦ κάμπου μυρωμένα τῆς ὠμορφῆς τῆς κεφαλῆς στολίζουσι κάθε μιάς' χειροπιαστὰ πιασμένες ἓνα χορὸ μέσ' στὸ νερὸ τ' ὀλόχρυσον ἀρχίζουσι καὶ μιά ἀρμονίαν ἀνεκράστη σὲ τόνον βελουδένιον ἀκούω τονισμένη. Καὶ ἡ ψυχὴ μ' ἀναγαλλιάζει, ἡ αἰσθησις μου ξεφαντώνει καὶ ἡ καρδιά μου σὰν μικρὸ πουλὶ ποῦ τὸ γεράκι φεύγει ἀδιάκοπα μέσ' σ'τὴ στενὴ τοῦ στήθους μου τὴ φυλακὴ κλεισμένη φτερουγίει! Καὶ βλέπει, βλέπει τ' ἀνοιχτό, τὸ λαίμαργόν μου μάτι ἀχόρταγα ἔμπροστά του νὰ διαβαίνουν τοῦ μαγεμένου κόσμου, τοῦ κόσμου π' ὄνειρεῦτήκε τοῦ ποιητῆ ἢ μουσῆ ἢ μεθύστρα, ἢ ὠμορφίης ἢ μιά κοντὰ σ'τὴν ἄλλη καὶ ὅλες τῆς καίει, τῆς βουφα...

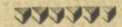
Μὰ ξάσθω μέσ' σ'τὴ μέση ἀπ' τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας μιά ξεπετάει Μάγισσα καὶ ἀμέσως σταματοῦνε καὶ τὸ τραγοῦδι καὶ ὁ χορὸς ὅλες ἐβουβαθήκαν, κάτω τ' ἀνθοστεφάνωτα φέρνουν κεφάλια μὲ τραγοῦδι ἀρμονικὸ μὲ θεῖα μελωδία τὸν θεῖκόν της ἔρχομὸ ὅλες τὸν χαιρετοῦνε. Ἐκείνη τὸ κεφάλι ἀργονιδωντὰς ἓνα γλυκὸ χαμόγελο χαρίζει κάθε μιάς, τὸ πρόσωπό της τὸ ξανθὸ λάμπει σὰν τὸ φεγγάρι καὶ ξεπετάει γύρω του φωτιὰς ποῦ σὰν στεφάνι ὀλόχρυσον καὶ φωτεινὸ τὸ ζώνουν γύρω γύρω.

Τὸ μαρμαρένιον τῆς κορμὶ ἀνάλαφρα σπεπάζει, μενεξεδένιον φέρεμα ἀδιάντροπο π' ἀφίνει ἐλεύθερα στὸ μάτι νὰ χτυπάῃ ὁ κρυσταλλένιος ὁ λαίμαργος καὶ τὸ κρινένιον στήθος! Γύρω της τρέχουν καὶ πετοῦν ξανθὰ μικρὰ ἀγγελάκια καὶ ὅλα παίζουσι, κροτάλλουσι, φωνάζουσι, τραγουδοῦνε, καὶ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη διαλαλοῦν τῆς μάγισσας τὸν ἔρχομὸ! Ἀρχίζει πάλιν ὁ χορὸς καὶ ἡ καινούργια ὠμορφιά τὸν σέρνει λὲς τὸ ποδάρι τὸ λευκὸ καὶ τ' ἀφρισμένο κύμα χρόνια πῶς ἐρωτεύονται τὸ νὰ μὲ χάρι γώνεται σ'τὸν ἀπαλὸ ἀφρὸ του καὶ τ' ἄλλο τὸ χαϊδεύει μ' ἀγάπης μουρμουρίσμα γλυκὸ. Μὰ πάλι παύει ὁ χορὸς καὶ μεσ' ἀπ' τὰ οὐράνια ἓνα σημάδι φωτεινὸ βλέπω νὰ κα εβαίνει μὲ ἀστραπῆς τρεχάλα. Μὰ ὅταν ἐκατέβηκε τὸ σαστισμένο μάτι μου εἶδε ἐν' ἀγγελάκι μὲ φορεσιὰ πολεμιστῆ, μὲ τόξον, μὲ φαρέτρα, ξανθὸ μὲ μάτια γαλανὰ, π' εὐθύς ὅταν κατέβη τὰ κόλλησε ἀπάνου μου. Θεέ μου, τί ματιὰ! Ὀλόκληρος κλονίστηκα καὶ μεσ' στὰ φυλλοκάρδια ἓνα μαχαῖρ' ἐνοήσωσα. Ἦθελα νὰ ξεφύγω τὴν τρομερὴν του τὴ ματιὰ μὰ

μοῦτανε ἀδύνατο ἔκαμα νὰ γυρίσω, νὰ φερ' ἄλλοῦ τὸ βλέμμα μου μὰ λὲς καὶ μὲ τραβοῦσε καὶ δὲν ἔμπορῶσα ἀπὸ ἐκεῖ νὰ φύγω οὔτε βῆμα. Ἡ ἄλλες ἢ νεράιδες τὰ ὅσα ἐφορούσανε στεφάνια τὰ ἐγάλαν καὶ τὰ φεραν' στὰ πόδια του καὶ τὰ φεραν' φιλιωντάς τα. Ἐκεῖνος τότε πέρνοντας βέλη ἀπ' τὴ φαρέτρα μὲ χάρι γονατίζοντας ἐμένα σημαδεύει καὶ πρὶν προεστάσω νὰ τοῦ πῶ μὴ εἴξῃς καὶ πεθαίνω, στὰ στήθια μου τὸ κάρφωσε. ὦ! τί γλυκεῖα καὶ τί πικρὴ ποῦ ἦταν ἡ πληγὴ του! Νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἠθέλα καὶ νὰ μοῦ τὸ ἀφήσῃ! Μ' αὐτὸς μὲ τὸ κακοῦργόν του τὸ φονικὸ του χέρι μοῦ δείχνει τὴν ποῖδ' ὠμορφῆς τῆς μάγισσας καὶ κείνη πλατεῖα ἀνοίγει ἀγκαλιὰ καὶ μὲ τὸν πληγωμένο σ' ἐκείνην ἐδέχτηκε. Τ' ἀνάσασμά της μωροδιά, μὲ καίει, μὲ μεθάει, καὶ ἡ γλυκεῖα τῆς ἢ φωνὴ ἔτοῦτα μοῦ μιλάει: τοῦ τρελλογυμοῦ μου τὴ πληγὴ ἐγὼ θὰ σοῦ γιαιτρέψω, ἀφοῦ ποτήρια τῆς τρελλῆς ἀγάπης σὲ φιλέψω. Καὶ μ' ἔλουσε μὲ στεναγμούς, μὲ φίλημα, μὲ δάκρυ καὶ τοῦ ἀνθένιου φουστανιῦ σηκώνοντας τὴν ἄκρη τὸ αἶμα τῆς λαβωματιᾶς ἐσφούγγισε λιγάκι.

Μέσ' στὸ κεφάλι μου χορεύουν τὸν ποῖδ' παράξενον χορὸ τὰ ὅσα βλέπω γύρω μου καὶ ἡ θολωμένη μου ματιὰ στὸ κάθε τι ποῦ βλέπει δὴν ὠμορφιά ἀλλοιότικη, ποῦ ὁ πλανεμένος νοῦς μου σὲ τόπο ὄνειροφάνταστο τοῦ φαίνεται πῶς εἶναι.

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

ΟΣΑ

Στὸ Γιώργον Μάγγαρη

Ὅ, τι ἀγνὸ κι' ὀλόφωτο
στὰ στήθη εἶχα κλείσει
μὲ πόνον μεσ' στὸ βόρβορον
τὴν σιγὰ νὰ σβύσῃ.
Ὅσες ἰσορφίες περὶλαμπρες
λαχτάρια δῶ πέρα
τῆς εἶδα ἀργὰ νὰ σέρωνται
στὴ λάσπη μὴν ἡμέρα.
Ὅσα καλὰ ἢ Μοῦσά μου
ὀλόφωτη εἶχε ψάλει
τὰ εἶδα γοργὰ νὰ σβύνονται
σ' ἓνα θολὸ ἀκρογιάλι.
Καὶ τώρα ὅσα ἔγασα
θὰ σιγοκλαίω, κι' ὅσα
σκληρὰ ἢ ἰοῖρα μ' ἄρπαξε
μὲ μιά θλιμμένη γλώσσα.

ΜΙΜΗΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗΣ

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Διαβαίνουν καὶ φεύγουν τὰ χρόνια
τῆς ζωῆς αἱ ἡμέραι μας σβύνουν.
Κι' αἱ παλαιαὶ ἀναμνήσεις αἱ τόσαι
χαριέτισιμ' ἀφίνουν.
Ἡ ἀκμάζουσα ἔτι νεότης
μετ' ὀλίγον μελάγχολος πίπτει
καὶ σιγὰ, πλὴν ταχέως τὸ θάλλον
πέπλον τῆς ρίπτει.
Τὸ ὄχρον τοῦ θανάτου τὸ φάσμα
μὲ τὸ βέλος εἰς χεῖρας προβάλλει
καὶ μακρὰν μᾶς ἀπάγει. Ἐκεῖ
στὴν ζωὴ μας τὴν ἄλλη!
Ναὶ! διαβαίνουν τὰ χρόνια καὶ φεύγουν
καὶ τὰ πάντα ἢ λήθη σκοτίζει
Μὰ ἡ ἀγάπη σου κ' εἰς τὸν ταφὸν ἀκόμη
ἐμὲ θὰ στολίζῃ.

Πειρατεῖς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ε. ΛΥΤΣΙΚΑΣ

καί συμβουλὰς ἀντὶ νὰ λαμβάνῃ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου πῶς συμβουλεύει, ἐν ᾧ ἔχει πάθει τὸ ἴδιον καὶ αὐτὴ καὶ μάλιστα ἔχει ἀπὸ δαίμονα, ὥστε νὰ εἶναι δικαιολογημένη, ἀλλὰ ἀπὸ κοινὸν θνητὸν. Συγχρόνως τὴν παρακαλεῖ ὅπως, εἰ δυνατόν, τοῦ ἀπαντήσῃ, ἐὰν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως τῆ ἐφάντησαν εὐνοϊκὰ κατὰ τὸ ταξείδιον καὶ ἐὰν αἱ ῥομαντικαὶ τῆς βλέψεις ἱκανοποιήθησαν ἀρκούντως, ἀφ' οὗ ἄλλως, τε θὰ ἀπήλαυσεν ἐν μέρει τῆς τόσον ποθητῆς ἐρημίας. Ἡ ἴδια ἀντιχαιρετὰ τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον εὐχαριστεῖ τὸ Φαῖθ-ο-κλόκ διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ πληροφορεῖ τὴν Ἑρωτομανῆ ὅτι πολὺ τὴν κολακεύει ἡ πληροφορία τῆς καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τὴν γνωριμίαν τῆς.— Ἡ Δίς Πολ. Δασκαλάκη πληροφορεῖ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων καὶ τὸν Ἐννεέα ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν ἂν τῆ φανερώσουν τὴν διαμονὴν των.— Ἡ Χρυσάλλις παρακαλεῖ τὸν Βασιλέα τοῦ Ἄργους νὰ ἰδῇ τὸ φύλλον τῆς Ἰης Αὐγούτου ὅπου τοῦ ζητεῖ αὐτὴ πρώτη ἀνταλλαγὴν Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν ἂν θέλῃ λοιπὸν ἄς τῆ ἀποστείλῃ αὐτὸς πρῶτος.— Ἡ Ζιζάνιον Πειραιῶς παρακαλεῖ τὸν Ὑψιπέτην νὰ μὴ συγγοπερᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι του διότι τὸ πειράζει.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων συγχαίρει τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας καὶ παρακαλεῖ τὸν Τσίιν-Τσῶν νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἂν σκέπτεται ν' ἀλλάξουν ψευδώνυμον.— Ἡ Δίς Ὀλγα Πατσιάδου ἀσπάζεται τὴν Διάν Κυριακοῦ, ἣν ἐρωτᾷ πῶς περᾷ εἰς τὰς Σπέτσας καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν τῆς.— Ἡ ἴδια ἀσπάζεται τὴν Μυροδόλον Πνοήν, ἣν ἐρωτᾷ διατὶ ἔχει νὰ τῆς γράψῃ τόσον κειρὸν καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἐκ τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν φίλων τῆς τυγχάνουσι καὶ τινες φίλοι τοῦ «Ἑσπέρου».— Ὁ κ. Μάκης Κασσελίδης πληροφορεῖ πάντας ὅτι θὰ βραβεύσῃ δύο ἐκ τῶν Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν ἂς θέλει λάβει μέγρι τέλους Νοεμβρίου διὰ δύο ὥραιων εἰκονογραφημένων τόμων ἐνὸς Ἀρχαιολογικοῦ καὶ ἐνὸς Ἀστρονομικοῦ· οἱ θέλοντες δύνανται νὰ ἀπαντήσουν Γαλλιστί, Ἑλληνιστί καὶ Γερμανιστί. Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὸν Φάνην τὸν Πατρέα καὶ Γ. Ν. Κ. τὸν Πατρέα.— Ὁ Ὁκεάνειος Ἀφρὸς πληροφορεῖ τὴν Ἀγωνιώσαν Καρδίαν ὅτι ἔλαβε τὰ Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν καὶ συγχαίρει αὐτὴν διὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος τῆς, ἀντιχαιρετᾷ τὸν Ζὸ Ζὸ, ὃν παρακαλεῖ νὰ ἐξακολουθῇ μεριμνῶν γιὰ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ τοῦ στείλῃ κανὲν ἀπὸ τὰ δικά του... στηρίγματα.— Ὁ Ὑψιπέτης Ἀετός χαιρετᾷ τὸν Μελίρρυτον Ἀοιδὸν καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ φανῇ τόσον μνησίκακος καὶ τὸν στερήσῃ τῆς μαγευτικῆς του φωνῆς καὶ ἀσπάζεται τὴν Καλαματιανὴν ἣν ἐρωτᾷ πότε θὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα διὰ νὰ διασκεδάσῃ διὰ τῶν χορῶν τῆς τοὺς φίλους τῆς, οἵτινες ἀνυπομόνως τὴν περιμένουν.— Ἡ Βασιλις τῶν Ἀγρίων ἀσπάζεται τὴν Μελαγχολικὴν Ἑρημίτιδα ἣν πληροφορεῖ ὅτι ἂν καὶ εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν γιόνων ἐν τοῦτοις τὸ κυνηγί ἐξακολουθεῖ, ἐρωτᾷ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ συμβουλεύει τὴν Καλύδην τῆς Ἑρημίτιδος νὰ προσέχῃ διότι ἡ Μελαγχολικὴ Ἑρημίτις σκοπεύει νὰ δραπετεύσῃ.— Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ χαιρετᾷ τοὺς βραβευθέντας Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Λεωφόρον Ἀθηνᾶς, Ἀττικὴν Νύκταν καὶ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα διὰ τὰ πολὺ ὄρατᾷ ἔργα του.— Ἡ Ἄλυτον Αἰνίγμα παρατηρεῖ ὅτι ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων, ἐλλείψει ὑπηκόων, εἶνε ὁ ἴδιος καὶ ὁ ἀνώτατος καὶ ὁ... ἔσχατος ὑπῆκοος τοῦ βασιλείου του, τὸ στέμμι κατ' ἑνάγκην μένει εἰς αὐτόν.— Ὁ Κόκκινος Νεκρὸς εὐχαριστεῖ τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιὰν διὰ τὰ συγχαρητήριά τῆς καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὐδέποτε τὴν εἰρωνεύθη. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἔγεινε. πράσινος ἀπὸ τὴν λύπην τοῦ διότι ἀκουσίως τὴν δυστηρέσθησε.

— Ἡ Μελαγχολικὴ Ἑρημίτις συμβουλεύει τὸν Βασιλέα τῶν Ἀγρίων νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του διότι ἡ Βασιλις τῶν Ἀγρίων θὰ δραπετεύσῃ καὶ δηλοῖ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ caries postales μὲ τὴν Καλύδην τῆς.— Ὁ Ἑσπερος ἐρωτᾷ τὸν Μαῦρον Δαίμονα τί γίνεται ἡ κ. Καταρτίνα, χαιρετᾷ τὸν Φρὰ Διάβολον καὶ Ἑστεμμένην Καλλονὴν καὶ ἐρωτᾷ τὴν Δάτριδα τοῦ Ὁραίου ἂν ἐνθυμεῖται τὸ ζευπέτικον.— Ὁ Περιγηγῆς παρακαλεῖ τὸ Φαῖθ-ο κλόκ νὰ μὴ ῥέπῃ εἰς τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸ εἰδοποιεῖ ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἀνεγίνωσκε τὰς ἀδίκους κατηγορίας του εὐρίσκειτο εἰς περιήγησιν ἂν τὴν Μκεδονίαν. Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιὰν καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ποιήματος τοῦ Κύματος τοῦ Φαλήρου καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποστείλῃ καὶ ἐν τεύχῳ ἐκ τῶν νέων Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.— Ὁ Ἑσπερος, ἡ Μελαγχολικὴ Ἑρημίτις, ἡ Βασιλις τῶν Ἀγρίων καὶ ἡ Καρδία Μουσικῆς δηλοῦν ὅτι ἠλλάξαν ψευδώνυμον.— Ὁ Ἀράρης πληροφορεῖ τὴν Δίδυ Κατίαν Ρεβίδου ὅτι ἔμαθε τὴν χαρακτοῦρα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν συμβουλεύει νὰ φοβεῖται τοὺς Ἀράρηδες... καὶ πληροφορεῖ τοὺς κ.κ. Γρ. Λύτσκιν καὶ Ἀυδ. Φόρον ὅτι ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τὸν Ζὸ-Ζὸ καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ὁκεάνειον Ἀφρὸν διατὶ ἔπαυσε νὰ ἀγχιτᾷ τὴν Θάλασσαν.— Ὁ Ζὸ-Ζὸ λέγει εἰς τὴν Μοῦσαν Θάλειαν ὅτι τὴν περιμένει ἐναγωνίως νὰ πῶν ἐπισκεφθῆ εἰς τὴν Ἐκθεσιν.— Ὁ Κατακτητῆς Καρδιῶν συγχαίρει τὴν Καλύδην τῆς Ἑρημίτιδος διὰ τὰς ἐκτάκτους ἀπαντήσεις τῆς ἐν ταῖς Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν καὶ τὴν Μινιὸν διὰ τὸ ὄρατὸν διήγημά τῆς «Δύο ὥρες εὐτυχίας».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτῃ μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου ε. ε.

124. Λεξιγρῖφος.

Εἰς μίαν τῶν αἰσθήσεων σύνδεσμον ἂν προσθέσῃς ἤσων θὰ ἠμπορέσῃς ἑλληρικῆν νὰ βρῇ.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Ἑγίου.

125. Συνώνυμα ἐκ φέρδην μίγδην.

λφατες—λικαις—θρουκολινσο—δουποντοπ.

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφῆς Ἀθηνᾶς.

126. Κυβόλεξον.

- ... † ... Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
- ... † ... Υἱὸς τῆς Νυκτός.
- ... † ... Τιτᾶν.
- ... † ... Κύκλωψ.
- ... † ... Μεῦσα.

Οἱ δὲ σταυροὶ ἀποτελοῦσιν ἀρχαίαν θεάν.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἄργους.

127. Μαγικὴ συλλαβῆ.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: πόντος, λύπη, μάγος, γενεά, ἄσμα, σῦκον.

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφῆς Ἀθηνᾶς.

128. Ἑλλιποσύμφωνον.

ο εα-ειη-αωσ-ουο-αι-ειει.

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἄργους.

129. Γρῖφος ἐνδικός.

Φ4 (ὀῤῥμα) π1 (σύνδεσμος) μσ (μετοχή)

μ4 (ὀῤῥμα) π1 (σύνδεσμος) φσ (μετοχή).

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφῆς Ἀθηνᾶς.

130. Γρῖφος.

Εἰ $\frac{\mu}{\eta}$ το μα α γ α

Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Ἑγίου.

Τέλος τοῦ Γ'. διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.